

anjicarmelo

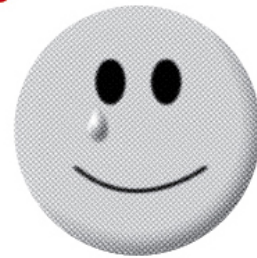
déjame llorar

7ª edición

anjicarmelo

déjame llorar

Tarannà

7ª edición

DEJAME LLORAR

Un apoyo en la pérdida

ANJI CARMELO
DEJAME LLORAR
Un apoyo en la pérdida

Tarannà

1ª Edición junio 2000
2ª Edición setiembre 2000
3ª Edición junio 2002
4ª Edición mayo 2004
5ª Edición enero 2007
6ª Edición mayo 2011
7ª Edición abril 2020

Portada: Ana Gratacós y Anji Carmelo

Fotos: Anji Carmelo

Reservados todos los derechos. El contenido de esta obra está protegido por la Ley, que establece penas de cárcel y/o multa, además de las correspondientes indemnizaciones por daños y perjuicios, por los quién reproduzcan, plagien, distribuyan o comuniquen públicamente, en todo o en parte, una obra literaria, artística o científica, o su transformación, interpretación o ejecución artística fijada en cualquier tipo de soporte o comunicada a través de cualquier medio, sin autorización.

Cualquier forma de reproducción, distribución, comunicación pública o transformación de esta obra solo puede ser realizada con la autorización de sus titulares, salvo excepción prevista por la ley. Diríjase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necesita fotocopiar o escanear algún fragmento de esta obra».

© Tarannà Edicions
Tel/ 932 800 390
e.mail: info@taranna.es
<https://www.taranna.es>

ISBN formato papel 978-84-96516-72-5
ISBN formato ebook 978-84-96516-36-6
Dep. Legal: M-23205-2011
Imprime: PUBLICEP

*Dedicado a la memoria de
Esteban Monegal Bofill,
cuya ausencia ha dejado
un inmenso vacío.*

*Para Adela, Ma Dolors
y todos los participantes del
Grupo de Duelo de AVES.
Sin vosotros no habría libro.*

DÉJAME LLORAR

*Para protegerte del frío,
Encendí una hoguera,
A pesar del fuerte viento que soplaba.*

*La vigilé
Noche y día
Y la nutrí con las mejores maderas.*

*Y cuando parecía que
Iba a arder para siempre
Tú te diste la vuelta
Y de un soplo
la
apagaste.*

Anji Carmelo

PRÒLEG (*)

El llibre que ens presenta Anji Carmelo es un llibre petit de tamany però gran en profunditat i que es presta molt a la meditació. Constitueix un estudi del dolor en general, destinat especialment a aquells que sofreixen per la pèrdua d'un ésser estimat. Fa un anàlisi acurat d'aquest tipus psíquic de dolor, que pot adquirir dimensions indescriptibles i sumirnos en estats perillosos d'estupor i de negativisme que es necessari combatre i superar. La natura ens ofereix medis per a combatre'l, basats en l'exteriorització física, sobretot en el plany, que no ha de retenir-se, ja que la retenció del dolor resulta summament pertorbadora i és l'origen d'estats patològics múltiples i diversos. El dolor ha de desfogar-se i l'home enfonçat pel dolor mai ha de sentir vergonya per les seves llàgrimes. També cal pensar que, per intens que sigui, mai es tant rígid que el temps no l'atemperi o que arribi a anul·lar-lo.

Per altra part i encara que sembli absurd, el dolor ens ofereix uns aspectes summament positius, tant, que sense ell l'home no seria el que és i aquest crec que és la part més interessant del llibre presentat.

La nostra cultura occidental és essencialment materialista i en ella, l'home ha avançat molt en el coneixement de la matèria i, per contra, molt poc en el coneixement de sí mateix. A les preguntes bàsiques: Què som? Cap on anem? Que hi fem aquí?, les respostes que ens ofereix el materialisme imperant son decepcionants. Segons ell estariem formats simplement per matèria pensant supeditada al temps i, per tant, a la vellesa amb les seves xacres, a la malaltia amb els seus sofriments i a la mort amb la desintegració i desaparició total, junt amb tot el que havia estat l'objecte dels nostres anhels i desitjós, cosa molt difícilment assumible, sense sentir-se completament defraudat per un fet inevitable, com és el de la mort, que hauria de ser acceptat amb perfecta

naturalitat. Sols les reflexions filosòfiques i les creences religioses que ens parlen d'una part immortal del nostre ésser o d'una nova vida en el mes enllà, poden atenuar aquest insuportable sensació d'aniquilació total.

Les més antigues filosofies ja ens diuen que la nostra personalitat està formada per diferents plans o nivells, dels quals el més ostensible és el cos material que representa el nivell més inferior, origen de les nostres sensacions i desitjós, ens serveix de vehicle en el nostre viatge per aquesta vida i, tal com hem dit abans, està condemnat a la mort i a la desintegració. En front d'aquest pla material i perible, existeix, en la part més fonda i amagada del nostre JO, un pla immaterial i etern que seria una perllongació o una part de l'energia còsmica que promou i dirigeix la vida i tota l'harmonia de l'Univers, el que els antics en deien l'Esperit Universal i del que cada un de nosaltres en som portadors d'una part que és immortal i a la que el llibre en diu "El trocito de cielo que todos llevamos dentro".

Entre aquest dos plans tan diferents, existeix la ment amb el domini del pensament i de la raó. La ment té la seva seu en el cervell i en gran part es d'índole material, però obeeix també a principis immaterials que influeixen de forma molt difícilment explicable sobre la nostra persona i conducta, com és la lliure elecció de les respostes als diferents estímuls i a les idees abstractes. S'ha comparat a una llum que il·lumina un gran espai, si la llum es difusa tot l'espai es manté en la penombra, però si els raigs es concentren sobre d'un punt determinat, aquest s'il·lumina fortament, tant mes quan major sigui la concentració.

El signe de la nostra cultura és el materialisme i aquest poder de concentració, gairebé tothom el dirigeix amb exclusivitat damunt del món material, amb els meravellosos resultats de progrés que tots contemplem en el camp de la tècnica i en el coneixement del nostre entorn i del nostre propi cos, del qual es coneixen amb detall tots els òrgans i teixits, arribant-se fins a les partícules més subtils.